

Sygn. akt I C 828/13

**WYROK KOŃCOWY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 25 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **M. P. i H. P.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę kwoty 560 zł

i sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę kwoty 1 884,31 zł

w sprawie z powództwa **M. P. i H. P.** przeciwko **K. K.** o zapłatę kwoty 560 zł

I/ zasądza od pozwanego **K. K.** solidarnie na rzecz powodów **M. P. i H. P.** kwotę **560 zł** (pięćset sześćdziesiąt złotych);

II/ nie obciąża pozwanego **K. K.** kosztami procesu;

III/ przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz adwokata **K. N.** z Kancelarii Adwokackiej w D. kwotę **332,10 zł** tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodce **M. P.** z urzędu w tej sprawie;

IV/ przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz adwokata **U. F.** z Kancelarii Adwokackiej w D. kwotę **332,10 zł** tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu **K. K.** z urzędu w tej sprawie;

w sprawie z powództwa **K. K.** przeciwko **M. P.** o zapłatę kwoty 1 884,31 zł

I/ oddala powództwo w części dotyczącej zapłaty kwoty **1 000 zł**;

II/w pozostałej części postępowanie umarza;

III/ nie obciąża powoda **K. K.** kosztami procesu;

IV/przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz adwokata **U. F.** z Kancelarii Adwokackiej w D. kwotę **1 107 zł** tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi **K. K.** z urzędu w tej sprawie;

V/ przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz adwokata K. N. z Kancelarii Adwokackiej w D. kwotę **1 107 zł** tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej M. P. z urzędu w tej sprawie.

początek tekstu

[Przewodniczący 00:30:30.695]

Pozwem wniesionym w dniu 7 czerwca 2013 roku powodowie M. P. i H. P. wystąpili o nakazanie pozwanemu K. K. wydania garażu znajdującego się na nieruchomości położonej przy ulicy (...) w D. oraz zasądzenie od pozwanego na ich rzecz odszkodowania w kwocie 300 złotych.

W uzasadnieniu tego pozwu podali w szczególności, iż strony w okresie od dnia 6 grudnia 2012 roku do dnia 6 czerwca 2013 roku wiązała umowa najmu przedmiotowego garażu, a mimo jej wygaśnięcia pozwany nie zwrócił przedmiotu najmu. Zaznaczyli, że w dniu podpisania umowy pozwany przekazał tytułem czynszu najmu kwotę 480 złotych, obejmującą miesiące od grudnia 2012 roku do marca 2013 roku. W piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2013 roku powodowie M. P. i H. P. cofnęli pozew w zakresie odszkodowania. Dodatkowo pozwem wniesionym w dniu 7 czerwca 2013 roku powodowie M. P. i H. P. wystąpili o zasądzenie od pozwanego K. K. na ich rzecz kwoty 140 złotych tytułem nieuiszczonego czynszu najmu wyżej wymienionego garażu za miesiące kwiecień i maj 2013 roku. W piśmie procesowym z dnia 12 grudnia 2013 roku powodowie oświadczyli, że w lipcu 2013 roku pozwany przekazał im na poczet czynszu najmu kwotę 240 złotych, zaś we wrześniu 2013 roku kwotę 160 złotych. Mając zaś na uwadze, że przedmiot najmu wydany został przez pozwanego dopiero w grudniu 2013 roku, do listopada 2013 roku winien był on uiścić im z tytułu najmu łączną kwotę 1 440 złotych. Skoro zaś do tej pory otrzymali od niego kwotę 880 złotych, żądają zasądzenia od pozwanego ostatecznie kwoty 560 złotych. Sprawa ta została zarejestrowana pod sygn. akt I C 1190/13. Z kolei w dniu 17 października 2013 roku do tutejszego Sądu wpłynął pozew K. K., który domagał się zasądzenia od M. P. kwoty 1 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2013 roku tytułem odszkodowania za straty poniesione przez niego z powodu przesiąkającej przez ściany spornego garażu wody, w wyniku czego zniszczeniu uległy jego ubrania, sprzęty elektroniczne, maszyny oraz ramy obrazów. Sprawa ta została zarejestrowana pod sygn. akt I C 1733/13. Wyrokiem zaocznym z dnia 21 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt I C 828/13 tutejszy Sąd uwzględnił żądanie powodów M. P. i H. P., nakazując pozwanemu K. K. wydanie garażu znajdującego się na nieruchomości położonej przy ulicy (...) w D., obejmującej działkę gruntu o numerze (...), obręb Dolny oraz umorzył postępowanie co do żądania zasądzenia odszkodowania w kwocie 300 złotych. W ustawowym terminie pozwany K. K. wniósł sprzeciw od tego wyroku zaocznego, zaskarżając go w całości. Postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 28 marca 2014 roku wydanym w sprawie

z powództwa K. K. przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 1.000 złotych (sygn. akt I C 1733/13) zarządzono połączenie tej sprawy do łącznego rozpoznania

i rozstrzygnięcia ze sprawą z powództwa M. P. i H. P. przeciwko K. K. o wydanie nieruchomości i odszkodowanie w kwocie 300 złotych. Z kolei postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 16 maja 2014 roku wydanym

w sprawie z powództwa M. P. i H. P. przeciwko K. K. o zapłatę kwoty 560 złotych (sygn. akt I C 1109/13) również zarządzono połączenie tej sprawy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z powództwa M. P. i H. P. przeciwko K. K. o wydanie nieruchomości i odszkodowanie w kwocie 300 złotych. Pismem procesowym z dnia 2 kwietnia 2014 roku K. K. rozszerzył swoje żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od M. P. dodatkowo kwoty 884 złote 31 groszy tytułem zwrotu uiszczonych kosztów komorniczych. Na rozprawie w dniu 10 września 2014 roku pełnomocnik powódki (i pozwanej) M. P. oświadczył, że cofa powództwo jej

i H. P. w części dotyczącej wydania nieruchomości i zapłaty odszkodowania

w kwocie 300 złotych. Jednocześnie wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce (i pozwanej) M. P. z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały zapłacone w całości lub części. Ponadto w związku

z sytuacją majątkową powodów M. P. i H. P. wniósł o nieobciążanie ich kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu K. K. z urzędu. Pełnomocnik pozwanego (i powoda) K. K. wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu w sprawie o wydanie nieruchomości zapłaty odszkodowania w kwocie 300 złotych. Wniosła również o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w tej sprawie według norm przepisanych, oświadczając, że koszty te nie zostały zapłacone ani w całości, ani w części. Wyrokiem częściowym z dnia 27 października 2014 roku w sprawie z powództwa M. P. i H. P. przeciwko K. K. o wydanie nieruchomości i odszkodowanie w kwocie 300 złotych Sąd uchylił w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 21 października 2013 roku i umorzył postępowanie w tej sprawie. Ponadto przyznał od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz adwokata K. N. z Kancelarii Adwokackiej w D. kwotę 295 złotych 20 groszy tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce M. P. z urzędu w tej sprawie oraz przyznał od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz adwokata U. K.

z Kancelarii Adwokackiej w D. kwotę 295 złotych 20 groszy tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu K. K. z urzędu w tej sprawie. W piśmie procesowym z dnia 22 września 2015 roku K. K. cofnęła powództwo skierowane przeciwko M. P. w części dotyczącej jej żądania zwrotu kosztów komorniczych w kwocie 884 złote 31 groszy wraz z zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie kserokopii zawiadomienia tutejszego Sądu VI Wydziału Ksiąg Wieczystych

z dnia 27 lutego 1995 roku Sąd ustalił, że M. P. i H. P. są na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej majątkowej właścicielami nieruchomości położonej

w D. przy ulicy (...), składającej się z działki gruntu numer (...), zabudowanej garażem o powierzchni 20 metrów kwadratowych, dla której to nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta KW (...). W oparciu zaś o dokument w postaci kserokopii umowy wynajmu garażu z dnia 5 grudnia 2012 roku, a także przesłuchanie powodów (i pozwanej) M. P. i H. P. oraz częściowo pozwanego

(i powoda) K. K., Sąd ustalił, że M. P. i H. P. wynajęli K. K. przedmiotowy garaż na okres 6 miesięcy, począwszy od dnia 5 grudnia 2012 roku do dnia 5 czerwca 2013 roku, za zapłatą czynszu w wysokości 120 złotych miesięcznie. Umowa ta została przy tym sporządzona przez M. P.

w dniu 4 grudnia 2012 roku, a podpisana przez K. K. następnego dnia

w mieszkaniu małżonków P.. Przy podpisaniu umowy K. K. uiszczył czynsz najmu za 4 miesiące z góry, to jest do końca marca 2014 roku. Przed zawarciem umowy K. K. oglądał też przedmiot najmu. Z kolei na podstawie dokumentów w postaci pisma M. P. i H. P. do K. K. z dnia 9 stycznia 2013 roku, pism M. P. i H. P. do K. K. z dnia 30 kwietnia 2013 roku i 28 maja 2013 roku, pisma K. K. do M. P. z dnia 20 maja 2013 roku wraz z dołączonymi do pisma zawiadomieniami Komendy Powiatowej Policji w D. do M. P.

i K. K. z dnia 25 lutego 2013 roku oraz pisma K. K. do H. P. z dnia 12 czerwca 2013 roku, kserokopii pisma K. K. do M. P. z dnia 28 grudnia 2012 roku, doniesienia K. K. do Komendy Powiatowej Policji w D. z dnia 16 stycznia 2013 roku, dokumentacji fotograficznej dołączonej do wniosku dowodowego K. K. z dnia 22 września 2015 roku i zdjęć fotograficznych złożonych przez M. P., a także na podstawie przesłuchania powodów (i pozwanej) M. P. i H. P. oraz częściowo pozwanego (i powoda) K. K., Sąd ustalił, że przedmiot najmu został wydany pozwanemu (i powodowi) w dniu 5 grudnia 2012 roku, niemniej jednak

w garażu tym znajdowały się jeszcze przedmioty należące do wynajmujących. K. K. mimo wcześniejszych uzgodnień jeszcze tego samego dnia postanowił opróżnić garaż z przedmiotów należących do małżonków P., po czym przewiózł te przedmioty pod budynek, w którym oni zamieszkują. M. P. spostrzegła wówczas, że wśród tych rzeczy nie ma

metalowego imadła, o czy poinformowała K. K., oskarżając go o jego przywłaszczenie. Ten stwierdził natomiast, że imadło to wraz z innymi rzeczami należącymi do niego zostało skradzione, kiedy robił porządki w tym garażu.

O fakcie tym zawiadomił nawet Komendę Powiatową Policji w D., jednak wobec niewykrycia sprawcy wykroczenia odstąpiono od skierowania wniosku o ukaranie do sądu. Małżonkowie P. początkowo chcieli nawet z tego powodu rozwiązać przedmiotową umowę najmu garażu pismem dnia 9 stycznia 2013 roku, ostatecznie jednak umowa ta nie została wcześniej rozwiązana. Tymczasem K. K. pismem dnia 20 maja 2013 roku poinformował małżonków P., że wskutek wyrażenia zgody przez M. P. na nasypanie mokrej szlaki przy ścianie budynku garażu na wysokości 1 metra 75 centymetrów zmuszeniu uległy znajdujące się w tym pomieszczeniu jego dokumenty, ubrania i sprzęt elektroniczny, a rdzą pokryła się fabrycznie nowa tokarko-frezarka. Wskazał też, że z tego powodu przez parę dni suszył wewnątrz garażu piecykiem gazowym oraz dmuchawą akumulatorową, aby pozbyć się wody oraz skroplin na ścianach. Jednocześnie zwrócił się do małżonków P. o przedłużenie powyższego umowy najmu bądź też o sprzedanie tego garażu na rzecz jego syna. M. P. i H. P. po otrzymaniu powyższego pisma od razu udali się pod sporny garaż, by zweryfikować informację odnośnie stanu garażu, gdyż nie wiedzieli o tym, aby obok garażu miała być wysypywana szlaka. Jednocześnie M. P. zadzwoniła do osoby, która miałaby wysypać tę szlakę. Na miejscu okazało się jednak, iż szlaka w istocie była nasypana obok garażu, przy czym było jej bardzo mało. Jeśli zaś chodzi o wewnątrz garażu, to nie mogli oni ocenić jego stanu, gdyż K. K. nie otworzył im tego pomieszczenia. Nigdy też nie pokazał im zniszczonych przedmiotów, które wskazał w piśmie z dnia 20 maja 2013 roku. W związku zaś z tymi okolicznościami oraz mając na uwadze, że najemca nie dbał o teren wokół garażu, M. P. i H. P. pisemnie odmówili K. K. przedłużenia umowy najmu i wezwali go do opuszczenia spornego pomieszczenia po wygaśnięciu umowy z dnia 5 grudnia 2012 roku. Na podstawie kserokopii pisma K. K. do H. P. z dnia 17 listopada 2013 roku, kserokopii pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie M. M. z dnia 2 października 2014 roku, dokumentów znajdujących się w aktach egzekucyjnych tego Komornika o sygn. MM Km 1662/13, a także na podstawie przesłuchania powodów

(i pozwanej) M. P. i H. P. oraz częściowo pozwanego (i powoda) K. K., Sąd ustalił zaś, że po zakończeniu umowy najmu K. K. nie wydał małżonkom P. spornego garażu, w związku z czym, po uzyskaniu tytułu wykonawczego w tym zakresie, wszczęli oni przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. K. K. przy tym pomieszczenie to opróżnił ze swoich rzeczy dopiero w listopadzie 2013 roku, to jest po dowiedzeniu się o wyroku zaocznym tutejszego Sądu nakazującego mu wydanie tego pomieszczenia, zaś klucze do tego garażu wydał Komornikowi w dniu 6 grudnia 2013 roku, po wyznaczeniu terminu opróżnienia garażu. Z kolei w dniu 10 grudnia 2013 roku komornik udał się z M. P. do garażu, by ocenić czy w istocie dłużnik opróżnił ze swoich rzeczy te pomieszczenie. Okazało się, że przedmiotowy garaż był w bardzo dobrym stanie,

w szczególności nie był ani zawilgocony, ani zalany. Wreszcie w oparciu o kserokopię potwierdzenia nadania przekazów pocztowych z dnia 8 lipca 2013 roku i 26 września 2013 roku oraz przesłuchanie stron Sąd ustalił, że na poczet czynszu najmu spornego garażu K. K. przekazał małżonkom P., oprócz kwoty 480 złotych przekazanej przy zawarciu umowy w dniu 8 lipca 2013 roku, kwotę 240 złotych, zaś w dniu 26 września 2013 roku kwotę 160 złotych.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, że po wydaniu w niniejszej sprawie wyroku częściowego w dniu 27 października 2014 roku, do rozstrzygnięcia pozostały sprawa

z powództwa M. P. i H. P. przeciwko K. K. o zapłatę kwoty 560 złotych tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie

z przedmiotowego garażu i sprawa z powództwa K. K. przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 1 884 złote 31 groszy tytułem odszkodowania oraz zwrotu kosztów komorniczych. Dokonując oceny żądania M. P. i H. P. Sąd uznał, że zasługuje ono na uwzględnienie w całości. Z dotychczasowego orzecznictwa sądowego wynika, że przyznawanie należności za bezumowne zajmowanie lokali mieszkalnych i niemieszkalnych może opierać się na różnych podstawach prawnych. Mogą to być bowiem przepisy o czynach niedozwolonych, przepisy o niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu

umowy, przepisy o ochronie własności lub przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Przyjmowana za podstawę rozstrzygnięcia podstawa prawna miała

w poszczególnych wypadkach wpływ na wysokość zasądzonych należności i sposób ich ustalenia, jednakże w praktyce kształtowały się one z reguły na poziomie czynszu, jaki można było uzyskać w wyniku wynajęcia danego lokalu (tak uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1984 roku, III CZP 20/84, OSNC 1984 numer 12 pozycja 209). W świetle okoliczności przytoczonych przez M. P. i H. P. na poparcie żądania pozwu należy przyjąć, że wywodzili oni w tym przypadku swoje prawa do dochodzonej kwoty z przepisów o niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu umowy. Powoływali się bowiem na to, że zawierali z K. K. umowę najmu spornego garażu, która po upływie 6 miesięcy wygasła. Tym samym istniał między tymi stronami oparty na umowie stosunek prawny, w ramach, którego pozwany byłby zobowiązany do wydania spornego garażu. Odmawiając jego opuszczenia naruszył ten obowiązek i spowodował szkodę majątkową po stronie małżonków P., odpowiadającą wysokości możliwego do uzyskania czynszu najmu tego garażu. Należy przy tym podkreślić, że w świetle przedłożonych dokumentów nie ma wątpliwości, że przedmiotowa umowa najmu wygasła po okresie, na jaki została zawarta, gdyż M. P. i H. P. w sposób wyraźny w pismach kierowanych do pozwanego zakomunikowali, iż nie wyrażają zgody na przedłużenie okresu jej obowiązywania. Kolejną kwestią wymagającą rozważenia było zaś to, czy K. K. zajmował sporny garaż w okresie wskazanym

w pozwie, a więc do końca listopada 2013 roku. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentów zgromadzonych w aktach egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie M. M. o sygnaturze MM KM 1662/13 Sąd stwierdził, że nie ma wątpliwości, iż K. K. oddał klucze do tego pomieszczenia dopiero w dniu 6 grudnia 2013

w Kancelarii (...). Należy więc przyjąć, że w tym czasie korzystał on ze spornego garażu bez tytułu prawnego, albowiem z dniem 5 grudnia 2012 roku wygasł łączący go stosunek najmu tego garażu z powodami. Z kolei K. K. kwestionował również wysokość należnego czynszu najmu, a co za tym idzie odszkodowania za bezumowne korzystanie z tego garażu. Podnosił bowiem, że miesięczny czynsz najmu został ustalony przez strony na kwotę 80 złotych, jednakże w umowie najmu widnieje kwota 120 złotych, albowiem umowa ta została spisana przez M. P. dzień wcześniej, jeszcze przed jej podpisaniem. W tym aspekcie Sąd nie dał wiary twierdzeniom K. K., albowiem jedynym dowodem na poparcie tych twierdzeń jest dowód z jego przesłuchania. W ocenie Sądu zaś dowód ten nie może być uznany za wystarczający dla wykazania wysokości czynszu najmu, a zatem i roszczenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości. Po pierwsze bowiem, zeznania pozwanego jako osoby osobiście zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy na swoją korzyść nieoparte zostały żadnymi innymi dowodami. Nie miały też takiej mocy dowodowej, by poczynić w oparciu o nie ustalenia faktyczne w sprawie. Po drugie, o wysokości należnego czynszu świadczy przede wszystkim dokument w postaci umowy najmu, która przecież mogła być zmieniona

w momencie, gdyby strony rzekomo ustaliły inną wysokość czynszu. Nawet gdyby strony nie chciały spisywać całej nowej umowy, to mogły przecież sporządzić jedynie aneks w części dotyczącej zmiany wysokości czynszu. Oczywiście taka sytuacja nie nastąpiła, więc trudno dać wiarę K. K., że wysokość czynszu najmu garażu wynosiła 80 złotych miesięcznie. Przechodząc zaś do ceny wysokości roszczenia M. P.

i H. P. podnieść należy, że o wysokości wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości decydują stawki rynkowe za korzystanie z danego rodzaju rzeczy w określonych warunkach i w określonym okresie. Powodowie przedstawili zaś dowód, że wysokość miesięcznego czynszu najmu za sporny garaż wynosiła kwotę 120 złotych. Jednocześnie Sąd zwrócił uwagę na fakt, że w okresie bezumownego korzystania

z garażu, to jest od 6 czerwca 2013 roku do 6 grudnia 2013 roku K. K. wpłacił na poczet czynszu najmu spornego garażu, oprócz kwoty 480 złotych przekazanej przy zawarciu umowy w dniu 8 lipca 2013 roku, kwotę 240 złotych oraz w dniu 26 września 2013 roku kwotę 160 złotych, z tym że pierwsza z tych kwot została zaliczona na poczet czynszu najmu za miesiące kwiecień i maj 2013 roku. Oznacza to, że z tytułu bezumownego korzystania pozwany uiścił dotąd kwotę 160 złotych, podczas gdy powinien uiścić kwotę 720 złotych (to jest 120 złotych razy 6 miesięcy). W związku z

tym Sąd zasądził od niego dochodzoną przez powodów kwotę 560 złotych, jako stanowiącą różnicę między kwotą 720 złotych a 160 złotych. Dlatego, też na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak

w punkcie pierwszym wyroku dotyczącego tej sprawy. Orzeczenie o kosztach procesu (punkt drugi wyroku) Sąd oparł na podstawie przepisu artykułu 102 k.p.c., uznając, że istnieją szczególnie uzasadnione okoliczności, wynikające między innymi z sytuacji materialnej K. K., do nieobciążania go kosztami procesu. Zgodnie natomiast z przepisem artykułu 29 ustęp 1 ustawy Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Elementy składowe tych kosztów i ich wysokość określają z kolei przepisy paragrafu 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które stanowią, iż koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują: po pierwsze, opłatę w wysokości nie wyższej niż 150 procent stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach od III do V oraz po drugie, niezbędne udokumentowane wydatki adwokata. Jednocześnie według przepisów paragrafu 2 ustęp 3 powołanego rozporządzenia, w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ustępie 1 sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązująca w dniu orzekania o tych opłatach. W niniejszej sprawie obie strony korzystały z pomocy adwokatów ustanowionych z urzędu. W związku z tym należy zauważyć, że w świetle przepisów paragrafu 6 punkt 2 powołanego rozporządzenia, za prowadzenie sprawy o zapłatę kwoty 560 złotych przysługiwały adwokatom wynagrodzenia w wysokości 150 procentu stawki minimalnej, to w kwotach po 270 złotych, powiększone

o stawkę podatku VAT wynosząca 23 procent, czyli o kwoty 62 złote 10 groszy, co daje łącznie kwoty 332 złote 10 groszy. Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punktach trzecim i czwartym wyroku dotyczącego tej sprawy. Rozpoznając zaś sprawę z powództwa K. K. Sąd w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, iż w piśmie z dnia 22 września 2015 roku cofnął on żądanie w części dotyczącej zapłaty kwoty 884 złote 31 groszy z tytułu zwrotu kosztów komorniczych ze zrzeczeniem się roszczenia. Zgodnie natomiast z przepisem artykułu 203 paragraf 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli

z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Ponadto sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymieniona czynność jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Wreszcie, stosownie do przepisu artykułu 355 k.p.c. „jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym sąd wydaje postanowienie

o umorzeniu postępowania, przy czym postanowienie to może zapaść na posiedzeniu niejawnym, gdy cofnięcie pozwu nastąpiło w piśmie procesowym. W związku z tym, że

w niniejszej sprawie nie była konieczna zgoda pozwanych na cofnięcie pozwu, a przy tym

w ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że cofnięcie to jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, uznać należało, iż nastąpiło ono ze skutkiem prawnym. Co do zaś żądania K. K. obejmującego zasądzenie od M. P. odszkodowania w wysokości 1 000 złotych za straty poniesione przez niego z powodu przesiąkającej przez ściany garażu wody, w wyniku czego zniszczeniu uległy jego ubrania, sprzęty elektroniczne, maszyny oraz ramy obrazów, to w pierwszym rzędzie należy zważyć, iż na rozprawie w dniu 16 września 2015 roku powód

w istocie zmodyfikował to żądanie, albowiem oświadczył, że odszkodowanie to obejmuje jedynie straty poniesione przez niego za dwa zniszczone garnitury. W ocenie Sądu powództwo to i tak jednak nie zasługuje na uwzględnienie. Z opisu stanu faktycznego wynikało, że powód wywodzi swoje roszczenie z artykułu 415 Kodeksu cywilnego, wnosząc o naprawienie szkody wyrządzonej mu przez pozwaną M. P.. Do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie tego przepisu konieczne jest zaś zaistnienie trzech przesłanek, a mianowicie, po pierwsze, zdarzenie,

z którym system prawny łączy obowiązek naprawienia szkody, po drugie, powstanie szkody, po trzecie, związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną

w artykułe 6 k.c., ciężar dowodu okoliczności wskazanych w artykule 415 k.c. spoczywał na poszkodowanym, czyli K. K.. Odnosiło się to więc do istnienia

i wysokości szkody, związku przyczynowego oraz zawinionego, a zatem i bezprawnego zachowania się sprawcy szkody, czyli M. P.. W ocenie Sądu powyższe przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej nie zostały w procesie wykazane, zatem powód nie mógł uzyskać wyroku uwzględniającego jego żądanie. W szczególności brak jest dowodów na to, że powód poniósł jakąkolwiek szkodę. Przedłożone bowiem w dniu 22 września 2015 roku zdjęcia po pierwsze, nie przedstawiają rzekomo zniszczonych garniturów, po drugie, co prawda na zdjęciach tych widnieją zniszczone narzędzia i obrazy, niemniej jednak w żadnym wypadku nie można przyjąć, że przedmioty te powód przechowywał w wynajmowanym garażu oraz że uległy one tam zniszczeniu. W ocenie Sądu brak jest nadto jakichkolwiek dowodów na to, że przez ściany spornego garażu przesiąkała woda, a o niewiarygodności twierdzeń K. K. świadczy chociażby fakt, że po poinformowaniu małżonków P. o jego szkodzie, nie chciał on im pokazać ani wnętrza garażu, ani też zniszczonych przedmiotów. W świetle zebranego materiału dowodowego nie sposób więc uznać, że nawet gdyby przyjąć, iż powód poniósł jakąś szkodę, to winę za jej powstanie ponosi M. P.. Wbrew bowiem twierdzeniom powoda, M. P. nie wiedziała o wysypaniu szlaku koło garażu, dodatkowo też warto zauważyć, że powód nie zdołał wykazać związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem przedmiotów przechowywanych w garażu a wysypaniem szlaku przed garażem. Kierując się powyższą argumentacją Sąd uznał, że roszczenie o zapłatę odszkodowania w kwocie 1 000 złotych jest nieudowodnione. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punktach pierwszym i drugim wyroku dotyczącego tej sprawy. Orzeczenie o kosztach procesu (punkt trzeci wyroku) Sąd oparł również na podstawie przepisu artykułu 102 k.p.c. Zgodnie natomiast z powołanymi wyżej przepisami ustawy Prawa o adwokaturze i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd przyjął, że w niniejszej sprawie obie strony korzystały z pomocy ustanowionych z urzędu adwokatów. W związku z tym, w świetle przepisów paragrafu 6 punkt 3 powołanego rozporządzenia, za prowadzenie tej sprawy, to jest o zapłatę kwoty 1 884 złote 31 groszy, przysługiwały adwokatom wynagrodzenia w wysokości 150 procent stawki minimalnej, to jest w kwotach po 900 złotych, powiększone o stawkę podatku VAT wynoszącą 23 procent, czyli o kwoty 207 złotych, co daje łącznie kwoty 1 107 złotych. Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punktach czwartym i piątym wyroku dotyczącego tej sprawy. To wszystko, dziękuję.

[K. części 00:57:49.304]